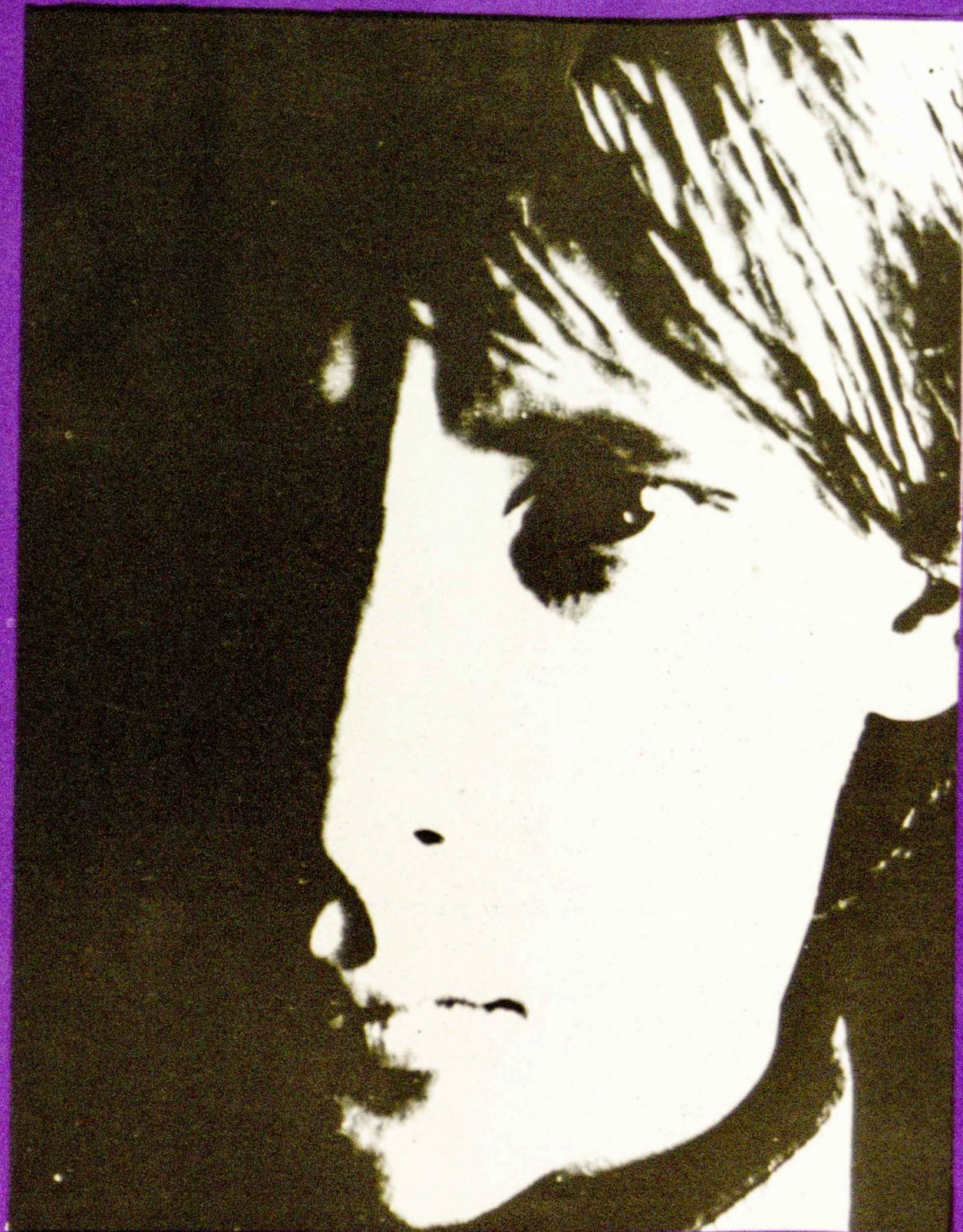

ATEITIS

GEGUŽĖ — MAY — 1985

VOL. LXXV No. 5

Mintys apie tėvynės meilę, Indrė Čuplinskaitė	102
Būtis prieš esmę, Gytis Liulevičius	103
Ko jaunimas tikisi iš jaunimo, Rima Navickaitė	104
Šventas Kazimieras, Vaiva Vaišnytė	105
Kas yra Lietuva? Lana Vyšnionytė	106
Ateitininkas Ina Šilgalytė	107
Koks būtų mano gyvenimas be ateitininkų, Rama Bublytė	107
Hamiltono Aleksandro Stulginskio Moksleivių ateitininkų kuopa	108
Ko jaunimas nori iš vyresniosios kartos, Galė Radvenytė	109
Vykdytini pasiūlymai, Milda Palubinskaitė	110
Lietuvaitė, Auksė Bankaitytė	111
Gyvenimo taurė, Gytis Liulevičius	112
Pasitikėjimas, Dana Grajauskaitė	116
Tikiu, Kalifornius	116
Tikyba, Dana Grajauskaitė	117
Laiškas, Audrė Budrytė	118
Lietuvių politika už Lietuvos sienų, Dana Dirmantaitė	119
Jau studentas, Vėjas Liulevičius	120
JAS	121
Šventasis Raštas, Hamiltono moksleivė	122
Eilėraštis, Gailė Radvenytė	122
Eilėraštis, Gailė Radvenytė	123
Sudiev, Auksė Bankaitytė	123
Paukščių takas, Tikintysis	123
Hamiltono Aleksandro Stulginskio kuopos metinė veikla, Onutė Stanevičiūtė	124
Detroito moksleivių metinė šventė	124

Ši Ateities numerį redagavo Gytis Liulevičius drauge su moksleiviais ateitininkais.

Viršelyje: Julius Sasnauskas.

Nuotraukos: J. Račkauskas (101, 105, 117, 122); L. Daukša (102, 103, 104, 111, 112, 113); V. Kuprytė (114-115); R. Lukoševičius (116); J. Kuprys (118, 121).

VYRIAUSIA REDAKTORĖ: Stasė Petersonienė, 2534 West 40th Street, Chicago, IL 60632, USA. Tel.: (312) 847-1693

REDAKCINĖ KOLEGIJA: Rima Janulevičiūtė, Ramunė Kubiliūtė, Gytis Liulevičius, Vėjas Liulevičius, Linas Palubinskas, Raminta Pemkutė, Arūnas Pemkus, Darius Polikaitis, Birutė Tamulynaitė, Arvydas Žygas.

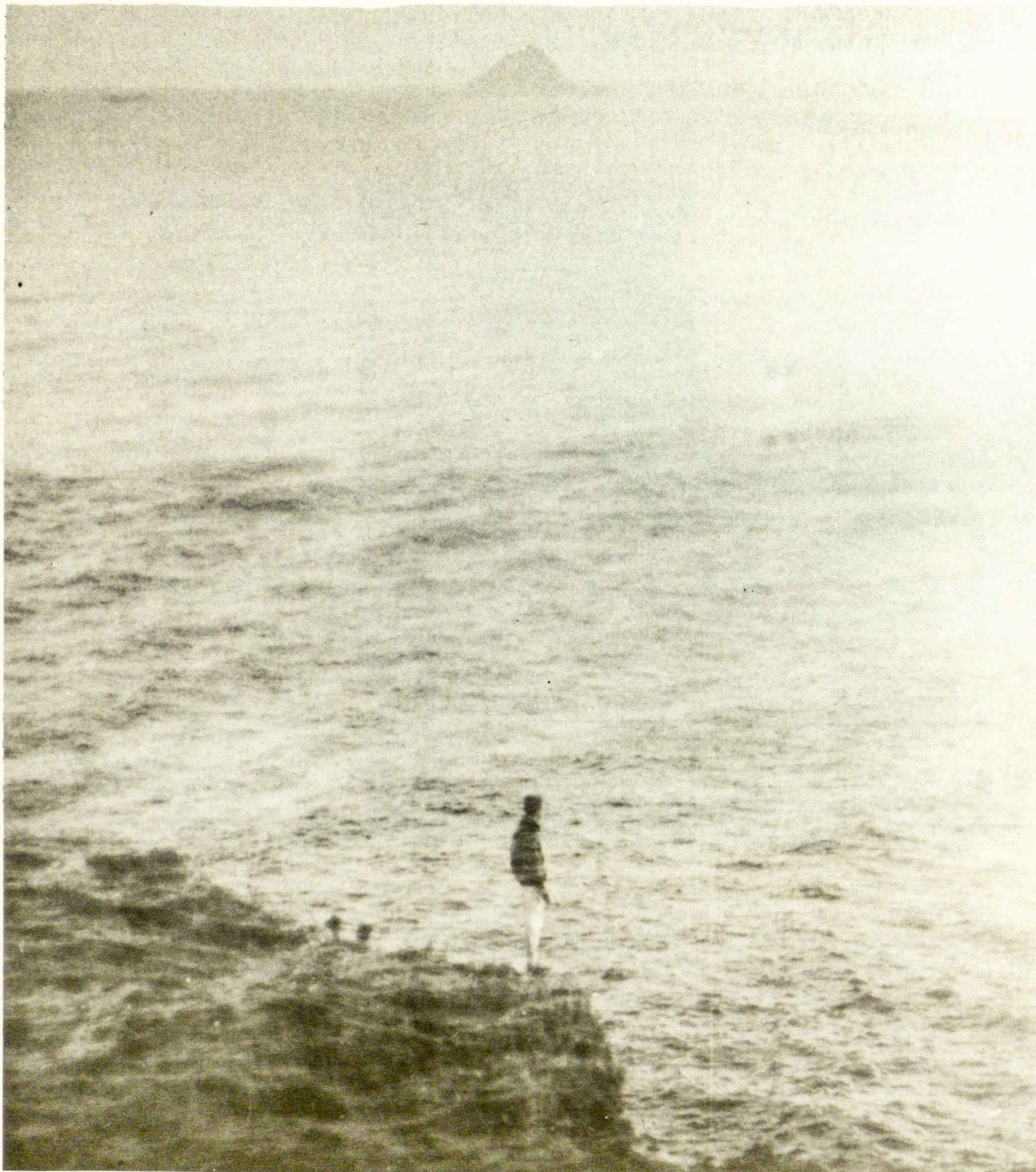
TECHNINIS REDAKTORIUS: Jonas Kuprys

ADMINISTRATORIUS: Juozas Polikaitis, 7235 South Sacramento Ave., Chicago, IL 60629, USA. Tel.: (312) 434-2243.

Rankraščių kalbą taiso J. Masilionis. Viršelio antraštė Jono Kuprio.

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published monthly, except July and August, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada \$12.00. Single copy \$1.50. Second class postage paid at Chicago, Illinois. © 1985 by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis. All rights reserved.

IVADINIS ŽODIS

Skubame į sąjūdžio 75-us metus, bet tuo pačiu dedame naują kartinį akmenį: moksleivių ateities numerį. 1984 MAS suvažiavimas pravedė rezoliuciją — išleisti moksleiviams skirtą „Ateities“ numerį. Pažymėtina, kad darbas nesibaigė rezoliucijos žodžiais: visa medžiaga buvo moksleivių surinkta, redaguota ir

laužyta. O numerio mecenatas — moksleiviai ateitininkai, paaukoję daugiau kaip 1.000 dolerių.

Šiuose puslapiuose glūdi tiesa, pergyvenimai, sapnai, įsitikinimai — ateitininkų sąjūdis negalėtų būti susilaukęs geresnės dovanos savo gimtadieniui. Ilgiausių metų!

Ateities redakcija

MINTYS APIE TĖVYNĖS MEILĘ

Indrė Čuplinskaitė

Nuo šalčio sustirę moksleiviai ateitininkai 1984 m. Žiemos kursuose Dainavoje. Iš k.: Loreta Staniulytė, Vytas Čuplinskas, Linas Daukša, Tadas Slivinskas, Indrė Freimanaitė, Algis Nausėda, Gailė Jonytė, Dana Dirmantaitė, Indrė Čuplinskaitė, Dana Grajauskaitė, vad. Zita Prakapaitė, Rimas Prakapas, Darius Čuplinskas.

Jeigu reikėtų parinkti įtaką, kuri yra daugiausiai paveikusi žmogaus istoriją, tai be abejo būtų patriotizmas ir nacionalizmas. Ši įtaka dar vis mus smarkiai paveikia — okupuotą Lietuvą ir išeivijos Lietuvą.

Žmogus yra visuomeninė būtybė ir bendraudamas su kitais sudaro įvairius santykius. Žmogus prisiriša prie savųjų. Artimiausia ši grupė — tai šeima, dažniausiai šie asmenys yra svarbiausi. Šeima yra branduolys šio savųjų rato. Žmogus toliau jaučia ypatingą ryšį su draugais. Platesniame lygyje žmogus jaučia meilę savo tautai, nes išsivysto ypatingas ryšys, kurį sudaro bendra kultūra, kalba ir dažnai religija. Praturtintas šiais ryšiais, žmogus jaučia, kad jis turi pareigą savo tautai, kad ir ji galėtų panašiai praturtėti. Iš šio jausmo išsivysto patriotizmas ir nacionalizmas.

Reikėtų pirmiausia paaiškinti, mano supratimu, skirtumą tarp nacionalizmo ir patriotizmo. Pasinaudosiu Stasio Šalkauskio interpretacija, kad „nacionalizmas yra linkęs į politinį materializmą, kuris veda į imperializmą, o tikrasis patriotizmas savo tautai siekia moralinės ir dvasinės didybės“. Man tai aišku, kad mes turime siekti tikro patriotizmo. Nacionalizmo sąvoka tikrai teatsirado su prancūzų revoliucija 1798 m. ir kartu su liberalizmu ir socializmu paveikė istorijos eigą (o gal tik užtikrino jos įtaką). Didesnės tautos, kaip ir seniau, negalėjo pasitenkinti savo žemės

plotais ir užėmė mažesnes ir silpnesnes tautas. Jos pradėjo jaustis išdidžios ir įsitikino, kad turėjo savo „pažangesnę“ kultūrą kitiems skleisti. Juk visų žinoma, kad nacionalizmas yra labai kaltas dėl abiejų pasaulinių karų pradžios.

Kaip ir visos tautos, Lietuva yra labai paveikta patriotizmo ir nacionalizmo. Po šimtmečio carinės Rusijos sprespaudos aušrininkai ir kiti vėl atgaivino sulenkėjusią Lietuvą. Įvairūs rašytojai iškėlė Lietuvos garbingą praeitį, ypač Vytauto Didžiojo laikotarpį, kai Lietuva siekė Juodosios jūros krantus. Aš nežeminu Vytauto pasiekimų, bet ar neįdomu, kad mes didžiuojamės Lietuvos imperializmu, kai Lietuva yra šiuo metu imperializmo pavergta. Nors santvarkų negalima tikrai lyginti, bet taip kaip sovietai dabar yra užėmę nesavus kraštus, taip ir Lietuva buvo užkariavus kitas tautas. Bet mes tuo didžiuojamės ir tokiu būdu stipriname savo nacionalizmą.

Išeivijos „kuras“ yra patriotizmas ir nacionalizmas. Be šių jausmų nebus veiklos. Todėl jaunimas yra auklėjamas, kad ir jis pajautų tą gilią meilę tėvynei, kurios nėra matęs, ir kad pats norėtų dirbti jos labui. Ir man atrodo, kad vyresniems šis uždavinys yra pasisekęs. Mes — visi moksleiviai, kurie užsimojom rašyti į „Ateitį“, kurie esame ateitininkijos nariai — esame sėkmingi produktai šios išugdytos

tėvynės meilės. Ar neįdomu pagalvoti, kiek tėvai turi galios savo vaikų formavime? Bet čia tik šalutinė mintis. Reikėtų išsivijoje atsargiau ugdyti patriotizmą, atskiriant jį nuo nacionalizmo. Man bus daug patogiau, jeigu aš dirbsiu lietuviams žmonėms, negu žemės plotui. Aš nenoriu dirbti vien tik tautos garbei ir pasididžiavimui, o savųjų labui. Yra visai natūralu, kaip anksčiau aiškinau, jausti ryšį su tauta. Tik reikia atsargiems būti, kad neišsivystytų išdidumo jausmas. Mes lietuviai, kaip ir visos kitos tautos, turime būti patenkinti su savo žemės plotu ir Šalkauskio žodžiais

„išvidinę vertę plėsti ir tobulinti“. Keršto ir neapykantos jausmai irgi turi būti vengiami. Mūsų tauta yra be abejo buvus labai persekiota ir yra pagunda neapkęsti rusų, lenkų ir t.t. Rusų atveju negalime pasmerkti tautos, nes tik saujelė komunistų valdo. Juk ir tokių lietuvių yra. Lenkų atveju taip pat. Jaunimas neturi būti išmokytas neapkęsti šių tautų. Jei tas atsitiks, mes patys parodysime, kad mes neturime tautos moralės nei vertybių, o jų pažinimas yra pats svarbiausias tautos meilės siekis.

BŪTIS PRIEŠ ESME

Gytis Liulevičius

Egzistencializmas — tai europinė filosofinė pasaulėžiūra, kuri po antrojo pasaulinio karo pasiekė Ameriką ir tuo pačiu aukštą populiarumo lygį. Prancūzų mąstytojas Jean-Paul Sartre nukalė madingiausią modernios filosofijos posakį: *būtis prieš esmę*. Egzistencialistams žodis „būtis“ apima pergyvenimų žmogišką realybę. Būtis yra, kas yra — ne kas turėtų būti ar gali būti. Priešingai, žodžiui „esmė“ priklauso tos savybės, kurios mūsų nuomone yra žmogui „esminės“: „pirmoji nuodėmė“, „protingumas“, ar bet kas; bet tos savybės yra abstrakcijos, sukurtos po konkretaus fakto. Protai išgalvoja esmes, ir Sartre paneigia pažiūrą, kuri įsitikinusi, kad žmogaus „esmė“ yra svarbi individo savitumo supratimui.

Sartre teturi žmogaus būties omenį, kadangi daiktai turi skirtingą būtį. Išryškinti šį skirtumą pažiūrėjime į Dainavos stovyklavietės būtį. Visa Dainava — barakai, Baltieji rūmai, valgykla, Kryžių kalnas, paplūdimys, ir t.t. — buvo sugalvota jos steigėjų protuose, dar prieš patį Dainavos atsiradimą. Stovyklavietės tikslas, sukurtas žmonių protuose, nulėmė kiekvieną smulkmeną.

Todėl galime reikšmingai kalbėti apie Dainavos esmę: jos esmė yra visi jos struktūros ir funkcijos elementai, išgalvoti jos planuotojų. To esmė jai padeda pasiekti savo tikslą. Dainava jau buvo planuojama, dar kai pati neegzistavo kaip daiktas — sukurtiems daiktams, taigi, esmė eina anksčiau būties.

Sukurtiems daiktams, bet ne žmogui, sako Sartre. Žmogui būtis eina anksčiau esmės. Žmogus nebuvo suplanuotas braižykle su aiškiu tikslu ir tada suprojektuotas save patį užbaigti. Žmogus nėra sukurtas kaip daiktai yra sukurti. Žmogus save kuria. Žmogus net save planuoja — iš vidaus. Kiekvienas žmogus yra savitas, kadangi nėra vienos liejiminės formos, kuri gamina visiškai vienodus žmones, kaip „Draugo“ spaustuvė „Ateities“ numerius. Todėl žmogus neturi

Švenčiamas gimtadienis MAS 1984 Žiemos kursuose Dainavoje. Iš kairės „Ilgiausių metų“ dainuoja Lana Vyšnionytė, Tadas Sliuvinas, kun. Juozas Vaišnys, Aras Tijūnėlis ir Vija Bublytė. Šypsosi jubiliatė Rama Bublytė. Su pyragu Rymantė Vizgirdaitė.

esmės, kaip Dainava turi, kuri nulemia kuo jis bus ir ką jis darys. Žmogui, ir vien žmogui, būtis eina anksčiau esmės.

Egzistencializmas yra laiko ir sąmonės filosofija. Būties pabrėžimas yra tuo pačiu nepaprastos vertės paskyrimas savo sąmonei. Kaip laiko filosofija, egzistencializmas pataria mums, kiek galima, pilniau egzistuoti gyvame „dabar“, priimti ir įgyvendinti įtemptą „žmogišką realybę“, kuri priklauso spontaniškai dabarčiai. Egzistencialistui praeitis tėra užrašų rinkinys, kuris naudojamas dabarties tarnyboje, o ateitis — sapnai, duodą dabarčiai kryptį ir tikslą.

Egzistencializmas turi gyvą ryšį su kūryba — kūrybingas asmuo, užuot suvokęs dalykus iš anksto nulemtomis kategorijomis („lietuvių jaunimas lietuviškai nekalba“, „lietuviška spauda neįdomi“) suprantą *patį* egzistencinį momentą ir priima daugiau pergyvenimų, kurie nerandami tose išankstinėse kate-

gorijose (*šie* jaunuoliai kalba lietuviškai; *šis* „Ateities“ numeris yra įdomus). Kūrybingas asmuo yra šiuo būdu atviras savo pergyvenimams. Tai reiškia praradimą ribų, kurios šiaip sulaiko naujas mintis, sąvokas ir engia būtį.

Baigiant norėčiau pristatyti keturias egzistencialisto savybes, kurias apibrėžė danų mąstytojas Soren Kierkegaard, egzistencializmo pirmtakas:

1) Turi begalinį savitarpio santykį su savimi ir begalinį susidomėjimą savimi ir savo likimu.

2) Visada jaučiasi pasidarymo, tapimo veiksmu — nesi krikščionis, o pasidarai krikščionis: yra nepailstamų pastangų reikalas.

3) Visada įkvėptas, aistringas junginys beribės su ribotumu.

4) Turi aistrą laisvei.

Tad būkime laisvi, sąmoningai ir sąžiningai naudokimės ta laisve — mes privalome būti jos verti.

KO JAUNIMAS TIKISI IŠ JAUNIMO

Rima Navickaitė

Kokia yra mūsų, išeivijos lietuvių jaunimo, pareiga? Ar dėl to, kad mes gimę lietuviais, mus įpareigoja lankyti lituanistinę mokyklą ir visus savo savait-

Trys draugės Žiemos kursuose. Iš k.: Loreta Stanilytė, Lana Vyšnionytė, ir straipsnio autorė Rima Navickaitė.

galius pašvęsti vien lietuviškai veiklai? Man rodos, kad šis klausimas sunkiai atsakomas. Nesvarbu, kiek tėvai kals jaunimui į galvą — „Jūsų pareiga yra Lietuvai“ tikrai priklauso nuo paties individo — ar jam ta lietuviybė svarbi ar nesvarbi.

Manau, kad labai daug jaunuolių galvoja, jog, būnant lietuviais, jų gyvenimas yra dukart pasunkėjęs. Jiem yra sunku suprasti, kodėl jie turi sėdėti mokykloje šeštadieniais vietoj žaisti krepšinį su draugais. Aš pati matau, kaip vienas po kito rečiau ir rečiau pasirodo lituanistinė mokyklą ir šokių repeticijose. Jie niekados nėra pagalvoję, kad, būnant lietuviais, jų gyvenimas yra daug įdomesnis negu tam tikrų amerikiečių. Kai aš kasdieninė mokykloje pradeda pasakoti, kad esu lietuvaitė, visom draugėm įdomu, kai aš pasakoju apie okupuotą Lietuvą, mano visas išpuodingas vasaras stovyklose, ir kad susirašinėju su lietuviais iš visos Amerikos.

Tie jaunuoliai, kuriems nepatinka dalyvauti lietuviškoj veikloj, kurie galvoja, kad ta visa išeivijos lietuviybė yra beprasmiška, iškris iš lietuviško pasaulio. Žinoma, jie pasirodys karts nuo karto jaunimo šokiuose ar kavinėse.

Reikia jaunimą kažkaip sudominti lietuviybe. Šis tikslas tegali būti pasiektas, mano nuomone, jeigu veiklus, entuziastiškas jaunimas pats paaikšintų ir išreikštų savo nuomonės kitiems apie lietuviybę. Kodėl mums lietuviybė turi būti svarbi, kodėl jums nerūpi tautos reikalai ir t.t. Būnant gan veiklia lietuvaite, man Lietuva ir lietuviybė yra labai svarbi. Aš stengiuos

lietuviškai kalbėti ir dalyvauti veikloje, kiek tik galiu. Aš dalyvauju, ne todėl, kad jaučiu, jog reikia — man patinka bendrauti su lietuviais.

Šią žiemą aš dalyvavau Žiemos kursuose. Mane labai paveikė, kad jaunimas kalbėjo savo tarpe lietuviškai, svarstė lietuviybės problemas ir buvo labai entuziastiškas dėl lietuviškos veiklos. Grįžau namo galvodama, kaip pritraukti neveiklų jaunimą, ypač čia — Los Angeles. Galvojau, kad mūsų Jaunimo Sąjungos skyrius turėtų ne tik organizuoti šokus, bet pradėti vėl ruošti jaunimo mišias. Jaunimas galėtų kartą į mėnesį aplankyti senelių prieglaudą, pasi-

siūlyti patarnauti parapijos pokyliuose.

Svarbiausia, kad ne tik tie patys penki ar šeši žmonės vis veiktų, kad ir jaunimas, kuriam lietuviybė nesvarbi, būtų pritrauktas. Kaip šitie jaunuoliai mano, kad lietuviybė išsilaikys, jeigu jie patys nepradės kalbėti lietuviškai ir nenorės prisidėti?

Man rodos, tie, kurie nedalyvauja lietuvių tarpe, galvoja: „Nesvarbu, jei aš nedalyvausiu, yra kitų, kurie viską atliks“. Jie galvoja, kad visi laikraščiai, organizacijos ir mokyklos egzistuos dar ilgai be jokios pagalbos. Jeigu šitokia galvosena įsigalės, mūsų išeivijos veikla neilgai išsilaikys. Reikia tą galvosena pakeisti greitai ir dabar.

ŠVENTAS KAZIMIERAS

Vaiva Vaišnytė

Švento Kazimiero rašinių konkurse premijuotas rašinys.

Šventas Kazimieras gimė valdančiai šeimai 1458 m. Būdamas mažas, jis gyveno taip, kaip bet koks berniukas jo padėty gyventų — mokėsi ir žaidė.

Reikalai jį iššaukė į Vengriją. Jis ten nuvyko ir turėjo būti karalium, bet jam tai nepasisėkė. Jis pastebėjo, kad krikščionys buvo skriaudžiami, ir norėjo jiems padėti. Bet Vengrijoje buvo kitas karalius, užtat padėtis buvo sunki, ir Kazimierui teko pasitraukti. Matyt, visas valdymo reikalas jį labai sukrėtė, ir jis pamažu pradėjo linkti į šventą gyvenimą. Jis dažnai lankė Vilnių, nors ten jautė stiprią stačiatikių jėgą. Būdamas ten, jis labai palaikė krikščionis.

Kai jis buvo 22 metų, vėl reikalai įtraukė į politiką.

Šį kartą jis turėjo vykti į Lenkiją. Ten dauguma žmonių buvo patenkinti Kazimiero valdymu. Kadangi religija jam buvo tokia svarbi, jis bandė pagerinti ryšius tarp Lenkijos ir Romos.

Kai jo politinės dienos pasibaigė, jis daug daugiau įsitraukė į šventąjį gyvenimą. Teisybė, kad jo religingumas buvo skatinamas mokytojo Dlogušo ir mamos, bet ir jis pats savo dvasiškumą ugdė. Kaip daugelis šventųjų, jis neįstojo į vienuolyną, kai nutarė, kad pašvęs gyvenimą Dievui. Jis bandė gyventi, kaip geriau galėjo, kai gyveno žemėje, bet tuo pačiu metu siekė dangiškos malonės.

Jis savo laiką pašvęsdavo maldai, padėdavo žmonėms, kuriems reikėjo pagalbos. Iš jo paprasto gyvenimo buvo sunku atspėti, kad jis net buvo karalaitis. Jis dėvėjo neturtingųjų rūbus, miegojo ant kietos

Čikagos kun. Alfonso Lipniūno kuopos studijų dienos 1985 m. pavasarį, Ateitininkų namuose.

žemės, meldėsi prie uždarytų bažnyčios durų. Nors ir truko labai ilgai, kol jis tapo šventuoju, vis tiek svarbu, kad mes jį dabar galim vadinti „Šv. Kazimieru“.

Šiam amžiuje Šv. Kazimieras yra svarbus dėl kelių priežasčių. Jis yra labai gražus pavyzdys lietuviui — ypač jaunimui. Per visą gyvenimą jis buvo nepaprastai darbštus. Mum reikia mokytis iš jo darbštumo, siekti ir atlikti tuos darbus, kurie, mes manom, yra svarbūs. Jis prie širdies laikė nuskriaustus žmones ir jiems bandė padėti (pvz. krikščionims Vengrijoje). Yra svarbu pastebėti, kad nors Šv. Kazimieras vis daugiau ir daugiau linko į šventąjį gyvenimą, jis neįstojo į

vienuolyną. Tas parodo žmonėms (ypač jaunimui, kadangi tuo metu Kazimieras buvo jaunas), kad nereikia būtinai praleisti gyvenimą vienuolyne, jeigu nori dirbti Dievui.

Šv. Kazimieras yra lietuvių tautos antirusiškos kovos simbolis. Jis su visa širdimi ir jėga kovojo už krikščionybę. Yra sakoma, kad Šv. Kazimieras pasirodė žmonėms, kai krikščionybė buvo puolama Lietuvoje. Žmonės tiki, kad Šv. Kazimieras juos išgelbėjo.

Dabar, kai Lietuva yra pavergta, mums reikia tikėti, kad šv. Kazimieras yra lietuvių globėjas ir mum padės laimėti prieš tuos, kurie mūsų tėvynę pagrobė.

Šio straipsnio autorė kanda karameliu apteptą obuolį su draugėmis klivlandiškėms ateitininkėms, iš k.: Diana Staniškytė, Rama Bubly-

tė, Vija Bublytė, Lana Vyšnionyt, Aida Bublytė, Dalia Kašubaitė.

KAS YRA LIETUVA?

Lana Vyšnionytė

Ar tai yra žemės plotas prie Baltijos jūros kranto, apie kurį girdėjome iš tėvų ar lituanistinės mokyklos mokytojų? Ar tai yra kraštas, kuris pagarsėjo išplautu gintaru ant Kuršių Neringos kopų? Ar Lietuva yra vienas iš Europos kraštų, kuris kovojo nuo senų laikų su savo kaimynais? Ar tai yra kraštas, kurį kiekvienas pasaulyje gyvas lietuvis myli ir gina nuo priešu?

Taip, ir yra dar daugiau. Man Lietuva yra kiekvienas lietuvis, kuris moka ir vartoja lietuvių kalbą. Lietuva yra kiekvienas knygos autorius, kuris rašė lietuvišką žodį. Lietuva yra liaudies daina ir tautinis šokis, kuris išreiškia protėvių džiaugsmą, dvasią ir meilę savo tautai. Lietuva yra lietuviška tautodailė ir menas. Lietuva yra lietuvių tautos karžygiai, kuniškaiščiai ir jos kūrėjai. Lietuva yra lietuvis partiza-

nas, kuris kovojo, kad išauštų laisvės rytojus. Lietuva yra Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika. Lietuva yra komunistų kalinamieji lietuvių tautos gynėjai. Lietuva yra Rūpintojėliai visuose pasaulio kraštuose. Lietuva yra Dainavos, Neringos ir kitos lietuviškos stovyklos.

Kartais girdimas klausimas, kaip ilgai išsilaikys Lietuva? Ne vienas Lietuvos veikėjas tars Prano Vaičaičio žodžius:

*Gyvenimo mano saulutė jau leidžia
Kas kartą šešėlius ilgyn ir ilgyn,
Jausmai bekovodami poilsio geidžia,
Kas dieną prie karsto slenku jau artyn.*

Lietuva gali žūti ir čia, ir bet kur kitur, jei mes jos

Clevelando Maironio kuopos moksleiviai pasiruošę; laukia tik pirkėjų. Pajamos paremti Ateities žurnalą. Iš k.: Aida Bublytė, Lana Vyšnio-

nytė, Petras Stungys, Dalia Kašubaitė, Audrė Apanavičiūtė, Rama Bublytė, Auksė Bankaitytė, Diana Staniškytė, Vija Bublytė.

nekursime, nestatysime ir neginsime. Tie, kurie kenčia už kalėjimo sienų, nori gyventi nemažiau kaip mes. Jie neįsivaizduoja aklos mirties, o trokšta gyvenimo. Jie kovoja net nebijodami mirties.

Lietuva šiandien yra kaip ant laužo auka. Tai pavojaus ženklas visiems. Ar eisime gelbėti jos? Ar stovėsime ir stebėsime?

ATEITININKAS

Ina Šilgalytė

Kas yra ateitininkas? Ateitininkas yra žmogus, kuris seka Kristų ir bando visa atnaujinti Kristuje. Ateitininkas seka savo organizacijos ideologiją — penkis principus: šeimyniškumą, tautiškumą, visuomeniškumą, katalikiškumą ir inteligentiškumą. Vienas būdas, kuriuo galime vykdyti šiuos principus,

yra rėmimas ateitininkų veiklos. Mūsų Maironio kuopa padėjo *Ateities* žurnalui. Mes suorganizavom tortų pardavimą ir loteriją, ir visas pelnas parėmė *Ateitį*. Aš manau, kad čia yra geras pavyzdys ateitininkiškumo kitoms kuopoms, kurios irgi nori padėti bendrai ateitininkų veiklai.

KOKS BŪTŲ MANO GYVENIMAS BE ATEITININKŲ

Rama Bublytė

Jeigu nebūtų ateitininkų, mano gyvenimas nebūtų toks įdomus. Pirmiausia, aš neturėčiau ko veikti kas antrą šeštadienio popietę. Antra, aš neturėčiau tokios pasaulėžiūros, kokią aš dabar turiu, nes mūsų susirinkimai turi daug įtakos mano pažiūroms. Toliau, aš neturėčiau tokių gerų draugų, kuriuos sutikau ateitininkų susirinkimuose, stovyklose ir kursuose. Neturėčiau net progos su kitais lietuviais iš kitų miestų pabendrauti. Aš nebūčiau išmokusi gerų vertybių iš ateitininkų penkių principų. Ateitininkų ideologija turi tiek daug įtakos mano gyvenime, kad aš tikrai manau, kad mano gyvenimas būtų tikrai kitoks ir neįdomus be jos.

tininkų susirinkimuose, stovyklose ir kursuose. Neturėčiau net progos su kitais lietuviais iš kitų miestų pabendrauti. Aš nebūčiau išmokusi gerų vertybių iš ateitininkų penkių principų. Ateitininkų ideologija turi tiek daug įtakos mano gyvenime, kad aš tikrai manau, kad mano gyvenimas būtų tikrai kitoks ir neįdomus be jos.

HAMILTONO ALEKSANDRO STULGINSKIO MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ KUOPA

Prologas

Pradžioje buvo Ateitininkija.
Ta Ateitininkija buvo ir Hamiltone.
Ir Hamiltone buvo kuopa.
Ji pradžioje buvo stipri.
Visi per ją atsirado.
Ir be jos neatsirado niekas,
kas tik yra atsiradę.
Joje buvo gyvybė,
ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.
Šviesa spindėjo tamsoje,
bet tamsa jo neužgožė...

Tą vieną dieną Hamiltono plieno gamyklos gavo per daug užsakymų. Nuo tos dienos jos pradėjo smarkiau dirbti. Kiekvienais metais „pollution index“ kilo ir kilo. Kiekvienais metais Hamiltono moksleivių skaičius vis mažėjo ir mažėjo.

Ir kodėl? Užnuodytas oras užtemdė smegenis. Be šių smegenų inteligentiškumas krito. Ir su tik keturiais principais Hamiltono Aleksandro Stulginskio Moksleivių Ateitininkų kuopa negalėjo išsilaikyti. Taip ir buvo keliolika metų.

„Moksliniai tyrimai yra įrodę, kad, kai organizmas yra nepertraukiamai atviras toksinui, jis išvysto atsparumą šiam toksinui. Šis organizmas yra mutacija”.

— *National Geographic*
1968 lapkritis

Hamiltono ateitininkai yra geras šio reiškinių pavyzdys. Vaikai, gimę po 1967, turėjo šių mutacijų savybes. Visuomenė tai pastebėjo, kai, dar net jaunučiai būdami, jie greitai išmoko ištarti žodį „ateitininkai”.

Po truputį inteligentiškumas sugrįžta. Principai jau vėl visi penki. Sąlygos yra patenkinamos kuopos augimui. Ši mutacijos grupė turi stipriai dirbti „Visa atnaujinti Kristuje”.

Epilogas

Buvo atėję Dievo siųsti žmonės,
kurių vardai — Onutė, Lilija, Onutė, Dana (kuopos valdyba)

Jie atėjo kaip liudytojai,
kad paliudytų šviesą
ir kad visi jų dėka tikėtų.
Jie patys nebuvo šviesa,
bet turėjo patys liudyti šviesai.

Hamiltono prez. Aleksandro Stulginskio moksleivių ateitininkų kuopos valdyba. Iš k.: Lilija Liaukutė, Onutė Žukauskaitė, Onutė Stanevičiūtė, Dana Grajauskaitė.

KO JAUNIMAS NORI IŠ VYRESNIOSIOS KARTOS

Gailė Radvenytė

1985 m. Žiemos kursų plakatas.

Vyresnieji vis sako, kad jaunimas yra mūsų ateitis. Kieno pareiga yra išlavinti jaunimą lietuviškoj veikloj? Mes, jaunimas, norėtumėm, kad vyresnioji karta suprastų, kad mes turime sekti vyresniųjų gerą pavyzdį, kurio mums kartais trūksta.

Esu, girdėjusi, kaip vienas šeštadieninės mokyklos mokinio tėvas vaikui sako: „Tik kalbėk lietuviškai!“ O apsisuka ir kitam suaugusiam sako: „So, did you see the game last night?“ Dar ryškesnis pavyzdys panašaus elgesio: tėvas atveda mokinį į lituanistinės mokyklos vaikų darželį. Aišku, tėvas, veždamas vaiką į lietuvišką mokyklą, „rodo“, jog nori, kad vaikas gerai išmoktų lietuvių kalbą. Bet su vaiku kalba angliškai. Kaip jaunimas, sekdamas šitokią pavyzdį, gali tapti „gerais lietuviais“?

Šiuo reikalu vyresnioji karta turi kelias svarbias pareigas. Cituoju dr. Dalią Katiliūtę-Boydstonienę:

„Pirmiausia — išugdyti šviesius ir susipratusius lietuvius katalikus, antra — išugdyti tautinę sąmonę bei identitetą, ir trečia — užangažuoti jaunimą lietuvių veiklai“. Kartais vyresnieji jaunimą kritikuoja, bet ar pagalvoja, kad jie patys tą jaunimą išauklėjo ir turėjo didelę įtaką padaryti jį tokį, koks jis yra?

Taip pat norėtumėm paprašyti, kad vyresnieji suprastų mūsų padėtį. Mes, Amerikos ir Kanados lietuviai, turime pritapti prie šių dienų gyvenimo sąlygų. Šių dienų lietuviškas jaunimas dviejuose pasauliuose: gyvenamam krašte ir Lietuvių bendruomenėj. Jaunimui yra sunku visur suspėti. Kartais jaunuolis randa, kad turi būti dviejuose vietose tuo pačiu laiku ir be to, kitą dieną mokykloje turi egzaminą. Kiek bandom, kiek nebandom, mes negalime dalyvauti visur!

Gal esate girdėję, kad jaunimas skundžiasi, kad nenori lankyti šeštadieninės. Bet ar esate pagalvoję kodėl? Koks šešiolikmetis jaunuolis parlėks namo iš mokyklos, norėdamas su tėvais kalbėti sangražinius veiksmažodžius ar Lietuvos Didįjį Seimą? Jaunimui gal būtų labiau įdomu išmokti ne tik paprastą kalbą, bet ir įdomius lietuviškus išsireiškimus — lietuvišką „slang“. Taip pat jaunimas labai domisi dabartinės Lietuvos ar net praeities jaunimu, bet apie tai gauna labai mažai žinių. Močiutės jaunystės dienų prisiminimai galėtų būti labai įdomi istorijos pamoka. Jei pamokos būtų įdomesnės, mokiniai mieliau lankytų lituanistinę mokyklą.

Lietuvių jaunimas, norėdamas pasididžiuoti savo kultūra, kartais nori atsivesti amerikiečius draugus į lietuviškus kultūrinius parengimus. Bet, žinodami, kad vyresnieji sukritikuos juos, nes atsiveža amerikiečius į lietuvių parengimus, nekviečia svetimtautaučių į Blynų balių ar Jaunimo šventę. Norėdami supažindinti amerikiečius draugus su lietuvišku gyvenimu, bet tuo pačiu norėdami išvengti vyresniųjų kritikos, nuveža savo amerikiečius draugus į Lietuvių Jaunimo kavines. Kavinės nėra labai geras pavyzdys lietuvių veiklos, tai prašome, nekritikuokite kada norime pasididžiuoti savo kultūra, atsiveždami svetimtaučius į lietuviškus parengimus.

Vietoj kritikos jaunimui reikia konkrečios pagalbos. Yra labai malonu, kai atsiranda žmonių, kurie tikrai padeda jaunesniems. Kai kurie vyresnieji sako, kad yra labai svarbu, kad jaunesnieji rašytų į spaudą. Mane paskatino Dalilė Polikaitienė, kuri ne tik paprašė, kad aprašyčiau įvykius, bet iš pradžių patikrindavo ir išsiųsdavo, iki kol pripratau ir pati viską padariau. Šis yra tik vienas pavyzdys kaip vyresnieji galėtų jaunimui konkrečiai padėti. Tai prašome, neatstumkite mūsų. Mums tik reikia paskatinimo.

Tai ko jaunimas nori iš vyresniosios kartos? Mes prašome gero pavyzdžio, lietuviško išauklėjimo nuo pat mažens, supratimo mūsų sąlygų, daugiau įdomumo šeštadieninėse pamokose ir, svarbiausia, konkrečios pagalbos.

VYKDYTINI PASIŪLYMAI

Milda Palubinskaitė

Moksleivių Ateitininkų stovyklų anketose yra dažnai pristatomi Dievo ir religijos klausimai. Nors dauguma yra patenkinti savo santykiais su Dievu, yra nemažas nuošimtis, kuris nuolat išreiškia nepasitenkinimą Bažnyčia ir prisipažįsta esą apsileidę maldos gyvenime. Ši padėtis yra atkreipusi daug dėmesio organizacijoj, kuri stengiasi visa atnaujinti Kristuje.

Šios padėties priežastys yra įvairios ir išdėstytos kituose straipsniuose, tad, susipažinę su priežastim, šiuo metu yra svarbu svarstyti, kaip pakeisti padėtį. Aišku, galime ignoruoti reikalą, teisindamies, kad nėra iš tikrųjų rimtas reikalas, arba kad malda yra asmeninis reikalas ir nereikia brautis į kitų gyvenimą. Kitu atveju, galime nutarti, kad užtektų pritraukti jaunimo dėmesį šiai padėčiai, tikėdami, kad šiuo būdu jie galėtų rimtai apgalvoti savo tikėjimą ir jį sustiprinti.

Tie du pasiūlymai yra nekomplikuoti ir lengvai įvykdomi. Sunkiau yra aktyviai veikti, norint padėti jaunimui sustiprinti savo ryšį su Dievu ir vesti juos maldos keliu. Pasikalbėjus su maža grupe moksleivių ateitininkų, norėčiau pateikti jų pastabas ir pasiūlymus.

Šis jaunimas pastebėjo, kad efektingiausias būdas paveikti ateitininkišką jaunimą yra vasaros bei žiemos metu, kai dideli skaičiai jaunimo renkasi stovyklose ir kursuose. Metų eigoj jaunimas buriasi susirinkimuose. Su šia mintimi omenyje jie kreipė savo pasiūlymus vadovams ir bendraamžiams kuopų valdybose.

Susirinkimuose, stovyklose ir kursuose reikia parbrėžti religingumą ir vesti ateitininkišką jaunimą arčiau prie Dievo. Randame būdus šitą atlikti mūsų veikloje — aktyviais projektais, susikaupime ar mąstyme, ir švietime.

Stovyklose ir kursuose didelis skaičius jaunimo susirenka dirbti, augti ir džiaugtis kartu. Ta grupelė moksleivių, su kuriais aš kalbėjau, turėjo tris pasiūlymus šiam uždaviniui:

1) Garbinimo užsiėmimo būrelis, kuriam būtų skirta tiek pat laiko kiekvieną dieną, kiek meno, tautinių šokių ar sporto užsiėmimams. Šiame būrelyje moksleiviai kurtų savo asmenines ar bendras maldos, dalyvautų diskusijose, mąstyti kokių religiniu klausimu, dalyvautų šventose Mišiose, ar pasikalbėtų su dvasios vadu. Nors stovyklose ir kursuose dažnai yra maldos ir diskusijų būreliai, buvo pasiūlyta paskirti daugiau laiko šiem reikalams.

2) Susipažinimas su lietuviškom garbinimo tradicijom, kuris duotų jaunimui progą pajusti, kaip mūsų tauta yra išsivysčiusi tikėjime — nuo pagonių laikų ligi išeivijos ir okupuotos Lietuvos dabarties. Statydami lietuviškas koplytėles, sveikindamies „Garbė Jėzui Kristui — Per Amžius Amen“, duotų jaunimui progą geriau suprasti, iš kur jie kilę ir kokią įtaką religija yra turėjus jų tautinėje sąmonėje.

3) Protiniai pratimai — šie iškeltų ypatingesnį tikėjimo sprendimą. Geras pavyzdys šitokio tipo pratimo įvyko šių metų Žiemos kursuose, kuriuose kursantai laisvai pasirinko kuriom dienom lankyti Mišias. Šis asmeninis pasirinkimas privertė kursantus išnagrinėti savo mintis ir jausmus apie Mišias. Jaunimas jautė, kad šis būdas buvo labai efektingas išryškinti savo asmenišką abejones ir trūkumus.

Dievo jiejokojimas neturėtų baigtis stovykloje ar kursuose, o turėtų būti tęsiamas kuopų metinėse veiklose. Sekantys keturi pasiūlymai lengvai priderinami kiekvienos kuopos:

1) Didesnis dalyvavimas bendroje maldoje — kiekvienas susirinkimas turėtų prasidėti malda arba susikaupimu. Būtų pageidautina, kad kiekvienas kuopos narys jaustųsi esąs dalis maldos. Šitą galima įvairiais būdais pasiekti: kiekvienas narys galėtų pridėti ypatingą intenciją maldos metu, nariai galėtų dalintis maldos pravedimo pareigom. Savo kūryba turėtų būti skatinama.

2) Kuopos dalyvavimas šventose Mišiose — šiuo būdu būtų išryškinta katalikų šeimos vaidmuo maldos gyvenime, ir moksleivių ateitininkų vieta toj šeimoj. Mišių lankymas su draugais gali teigiamai paveikti jaunimo požiūrį į Mišias.

3) Dažnas reiškimasis parapijos veikloje — pavyzdžiui, ruošti Jaunimo Mišias, tarnauti Mišiom ar būti skaitytoju, praveisti susikaupimo vakarus ir rekolekcijas, organizuoti lietuvių kapų lankymą. Aplamai, glaudžiau bendradarbiauti su mūsų kunigais ir seselėmis siekiant išlaikyti lietuviškas parapijas.

4) Susipažinimas su kitom religijom. Nors šis nėra įprastas būdas suprasti savo tikėjimą, jis turi daug naudos. Bematant skirtingas Dievo garbinimo formas,

... yra nemažas nuošimtis (moksleivių ateitininkų), kuris nuolat išreiškia nepasitenkinimą Bažnyčia ir prisipažįsta esą apsileidę maldos gyvenime.

būtų mums lengviausia matyti kokią formą mes, katalikai, esame pasirinkę, ir kaip mūsų tikėjimas yra panašus ir skirtingas nuo kitų. Šitaip sužinosime apie savo tikėjimo šaknis, žydų, stačiatikių religijas ir ypač senosios Lietuvos pagonis.

Galų gale, tik jaunimas tegali savo ryšį su Dievu

stiprinti, bet stovyklose, kursuose bei susirinkimuose galime sukurti aplinką, kuri būtų tinkama religiniam ieškojimui. Dievas ir Katalikų bažnyčia yra visada buvę ateitininkų ideologijos pagrindai. Turime stengtis visada prisiminti, kad norime visa atnaujinti Kristuje!

... tik jaunimas tegali savo ryšį su Dievu stiprinti, bet stovyklose, kursuose bei susirinkimuose galime sukurti aplinką, kuri būtų tinkama religiniam ieškojimui.

LIETUVAITĖ

Jos akys gintarinės,
plaukai ilgi, ilgi.
Jos balsas maloningas,
o šypsena šviesi.

Gyveno ji tam krašte,
kur upės tyliai teka
ir paukščiai per padanges
ištiestais sparnais lekia.

Jos akys nebespindi
kaip žvaigždės danguje.
Bet dar daugiau tespindi
jos vilties širdyje.

Jai ten nėra taip linksma,
nes gyveno Sibire.
Daugel metų praėjo, —
jos namai jau po žeme.

Sunkiai ji kovojo
Už maldą ir tėvynę!
Ji jų per daug troško,
nes prarado savo gyvybę.

Auksė Bankaitytė

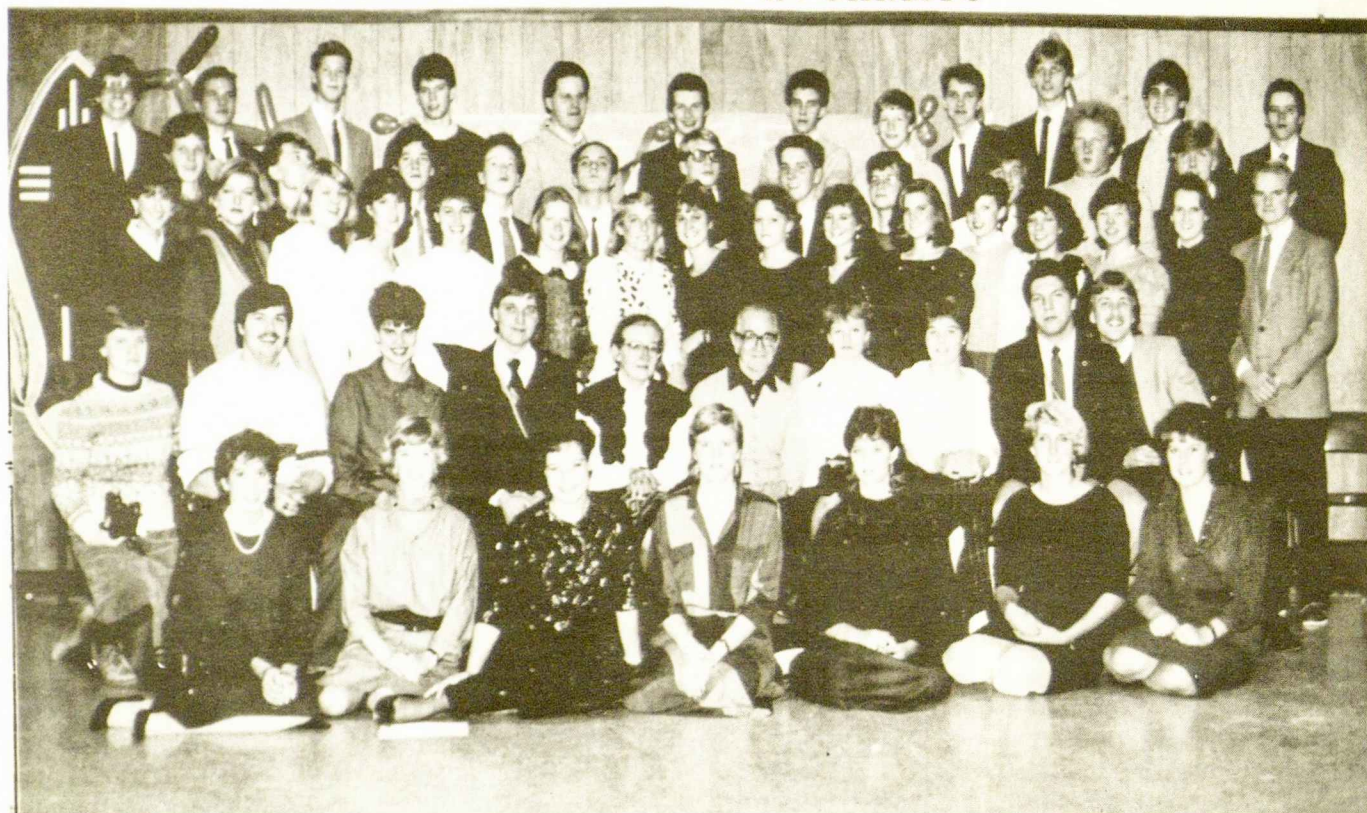

Lietuvaitės Žiemos kursuose 1-oje eilėje: Dana Grajauskaitė, Audra Venclovaitė, Milda Palubinskaitė, Lana Vyšnionytė; 2-oje eilėje Rasa Raišytė, Audrė Budrytė, Indrė Čuplinskaitė.

GYVENIMO TAURĖ

Gytis Liulevičius

OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO

Kursantai ir vadovai 1985 m. MAS Žiemos kursuose Dainavoje.

Iš gyvenimo viešelių Dainavon į 1984 Žiemos kursus pasuko 48 idėjos broliai ir sesės — moksleiviai ateitininkai — 12 iš Chicagos, 6 iš Los Angeles, 11 iš Kanados, 7 iš Clevelando, 6 iš Detroito, 3 iš Rytinio pakraščio, 2 iš Washingtono valstijos ir 1 iš Oklahomos.

Vadovybę sudarė: Arvydas Žygas — komendantas, Arnoldas Kungys ir Darius Polikaitis — berniukų vadovai, Ginta Palubinskaitė, Zita Prakapaitė ir Vida Kuprytė — mergaičių vadovės, Saulius Šoliūnas — virėjas, Dana Dirmantaitė — virtuvės talkininkė, Vidas Neverauskas — ūkvedys, dr. Vytautas Vygantasis ir dr. Dalia Katiliūtė-Boydstunienė — programos koordinatoriai ir kun. Juozas Vaišnys, SJ — dvasios vadovas.

1984 m. gruodžio 26 d. Spyglys dar nebuvo visai užšalęs, kai Dainava sutiko pirmus atvykstančius, tačiau, visiems suvažiavus, nusiautė sniego pūga, išmetanti arti 30 cm. sniego. Audroms siaučiant lauke, Baltųjų rūmų salėje vyko tirpdinantis susipažinimo vakaras, prarastas Arvydo Žygo. Įvairūs žaidimai bei tautinių šokių rateliai išsėmė tas kursantų jėgas,

kurios kelionės metu dar nespėjo būti išsemtos. Nuovargis, labiau negu vadovų raginimas varė į guolius.

Ketvirtadienį, gruodžio 27 d. po pusryčių, kursantai paskirstyti į dvi grupes, viena klausėsi Rasos Šoliūnaitės-Poskočimienės paskaitos apie „Brendimą ir veiklą“, o kita klausėsi dr. Dalios Katiliūtės-Boydstunienės paskaitos apie „Elitą“.

Savo paskaitoj Rasa aptarė skirtumą tarp individo ir asmens, kaip pastarasis pareina nuo žmogaus brendimo. Ji taip pat apibūdino žmogaus brendimo tarpsnius, remdamasi asmenine patirtimi mokytojavime.

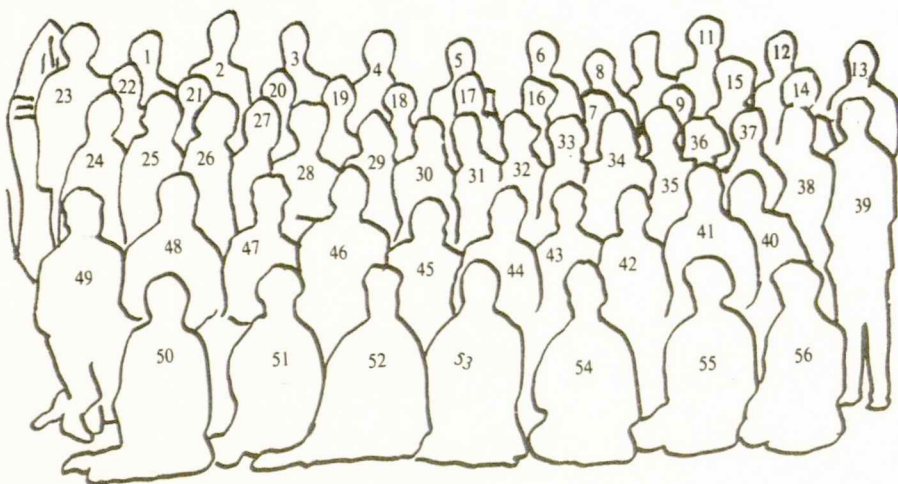
Dr. Boydstunienė, kalbėdama apie elitą, išryškino jo teigiamus ir neigiamus bruožus. Ji ypač daug laiko paskyrė kursantų uždaviniui apgalvoti buvusius ar esančius elitus ir nuspręsti jų vertę, ar teigiamą ar neigiamą.

Po pietų buvo laisvalaikis — niekam nebuvo gaila sušlapti po pusnis belaipiojant, juk Dainavoj per daug prisiminimų, kad gailėtumeis šlapių kojinių.

Toliau sekė paskaitos — grupės apsikeitė ir išklau-

Kursantai ir vadovai Moksleivių ateitininkų sąjungos 1984-1985 metų Žiemos kursuose, Dainavoje:

1. Nemūra Barzdukas, 2. Linas Udrys, 3. Vitas Rugienius, 4. Aldis Kriaučiūnas, 5. Marius Katilius-Bojdstun, 6. Povilas Reklaitis, 7. Viktoras Kaufmanas, 8. Tauras Radvenis, 9. Vytas Saulis, 10. Tadas Slivinskas, 11. Algis Nausėdas, 12. Aras Tījūnėlis, 13. Rimas Prakapas, 14. Audrius Polikaitis, 15. Marius Gražulis, 16. Viktoras Raišys, 17. Liudas Venclovas, 18. Darius Čuplinskas, 19. Gytis Liulevičius, 20. Vincas Staniškis, 21. Tauras Bublys, 22. Andrius Gražulis, 23. Linas Daukša, 24. Imsrė Sabaliūnaitė, 25. Audrė Budrytė, 26. Rasa Raišytė, 27. Rūta Vardytė, 28. Dana Grajauskaitė, 29. Indrė Freimanaitė, 30. Audra Venclovaitė, 31. Lana Vyšnionytė, 32. Rima Navickaitė, 33. Loreta Lukaitė, 34. Gailė Radvenytė, 35. Rama Bublytė, 36. Rita Rubaitė, 37. Daiva Dambrauskaitė, 38. Gailė Jonytė, 39. Vytas Čuplinskas, 40-49 vadovai:

40. Vida Neverauskas, 41. Arnoldas Kungys, 42. Ginta Palubinskaitė, 43. Zita Prakapaitė, 44. kapelionas kun. Juozas Vaišnys, 45. Programos koordinatore Dalia Katiliūtė-Bojdstunienė, 46. komendantas Arvydas Žygas, 47.

Dana Dirmantaitė, 48. virėjas Saulius Šoliūnas, 49. Vida Kuprytė, 50. Loreta Staniulytė, 51. Elenutė Žilionytė, 52. Milda Palubinskaitė, 53. Indrė Čuplinskaitė, 54. Vija Bublytė, 55. Birutė Abelkytė, 56. Rymantė Vizgirdaitė.

sė tą paskaitą, kurią kita grupė iš ryto girdėjo.

Po vakarienės teko pamatyti ypatingą filmą — Jono Meko „Lost, Lost, Lost“. Buvo rodomos trys iš penkių juostų. Filmas kėlė identiteto klausimą tuometinių (50-jų) išeivių tarpe, tačiau kursantams šis klausimas neatrodė toks labai svetimas, ir nūdien dažnai iškylantis.

Toliau vyko diskusijos apie filmo iššaukiamus jausmus bei apie neigiamas lietuvių veikloje ryšium su Jono Meko pasitraukimu nuo lietuvių veiklos — jį joj prasmės nerado.

Penktadienį kursantai nebuvo paskirstyti į grupes — visi rinkose „en masse“ klausyti dr. Boydstonienės paskaitos tema „Grupių dinamika“. Ji trumpai apibrėžė dvi vadovavimo formas, autokratišką bei demokratišką, jų teigiamas ir neigiamas savybes. Toliau sekė pratybos — kursantai paskirstyti į ratelius, vienas ratelio narys eina „pirmininko“ pareigas. Kiti nariai atlieka jiems iš anksto paskirtus vaidmenis, pvz. tylesnio nario ar dominuojančio nario. Dar kiti stebi, užrašinėdami kritikuoja „pirmininko“ būdą. Užduota problema šiuose rateliuose retai buvo išsprendžiama, tačiau visi dalyviai jautėsi gavę naudingos praktikos diskutavime.

Nemūra* skaito savo eiles apie televizorių naujų 1985 m. išvakarėse Žiemos kursuose. (*Darius Barzdukas)

Popiet Arvydas Žygas aptarė „Jaunystę ir jaunimo dvasią“, ją sujungdamas su įvairiais Lietuvos istorijos laikotarpiais. Padarė išvadą, kad išeivijos svar-

... niekam nebuvo gaila sušlapti po pusnis belaipiojant, juk Dainavoje per daug prisiminimų, kad gailėtumeis šlapių kojinių.

biausia pareiga yra „moraliniai remti demoralizuotą, persekiojamą Lietuvą, ypač remiant tuos žmones, kurie palaiko jos gyvą jaunatvės dvasią“. Pabaigai jis rodė skaidres iš Lietuvos, pritariant atitinkamai muzikai: tai jo montažas „Tautos himnas“. Vakarinę programą atliko kursantai: būreliai šešių ar septynių žmonių pasirodė vaidinimais, vieni rimtesniais, kiti grynos satyros. Dauguma savo temos pamatus sėmė iš „Lost, Lost, Lost“.

Šeštadienį iš ryto nebuvo paskaitos, tačiau kursantai vis vien darbingai rytą praleido, begaminami dviese ar tryse plakatus paskaitų temom. Kūrybingumo pas ateitininkus nestokojama: temos nepažino ribų – nuo sinkretizmo ligi T. S. Eliot elito sampratos.

Popiet išgirdome dr. Vyganto paskaitą „Mes ne vieni pasaulyje“, kuri buvo informacinio pobūdžio, atkreipianti dėmesį į ateitininkams panašius sąjūdžius per pasaulį, pvz. žositai, kraštutiniškas Opus Dei, Newman klubai ir kt. Tą vakarą po vakariinės įvyko atskiri vakarai mergaitėm ir berniukam, kurių metu kursantai užkandžiaudami kalbėjosi apie ateitį (arba bent berniukai).

Sekmadienį kalbėjo dr. Algis Norvilas tema „Veiklos prasmė“. Jis apibūdino pačią veiklos sąvoką, jos poreikius, ir svarstė ypatingą būsimą problemą, paliesiančią veiklą, būtent lietuvių kalbos nemokėjimą. Kursantai po paskaitos išpildė anketas studijom apie dvikalbiškumą.

Popiet kalbėjo p. Lilė Gražulienė apie „Kovos dvasią“. Ji patikslino skirtumą tarp kovos ir maišto.

Kadangi penktadienio diskusijų pratybos tobulai praejo ir apie jas teigiamai atsiliepta, po paskaitos kursantams dar kartą suteikta proga kalbėjimo mene pasitobulinti.

Vakare vyko susikaupimo vakaras, kurio pagrindas buvo šv. Mišios, bet įjungiant ypač reikšmingus skaitinius bei maldas.

Pirmadienį, paskutinę 1984 dieną, lijo be pertraukos. Tą rytą įvyko moksleivio teismas. Teisėjai, prokurorai bei gynyba buvo sudaryti iš pirmų metų studentų kursantų tarpo. Moksleivis buvo kaltinamas nepažinimu bei neįgyvendinimu savo principų – reikalaujama aukščiausią bausmę. Abi pusės pristatė ir apklausinėjo liudininkus. Teismas po valandos pertraukos nenuteisė moksleivio aukščiausią bausmę, tačiau teismas reikalavo, kad kiekvienas moksleivis didelį dėmesį kreiptų į savo principų pažinimą bei įgyvendinimą.

Po pietų vyko MAS suvažiavimas. Sprendžiant iš kuopų veiklos pranešimų, visiems sekasi, nežiūrint netobulumo ir visokių kliūčių. Nuspręsta remti moksleivių „Ateities“ numerį medžiaga ir finansine parama bei skatinti glaudesnę kuopų bendradarbiavimą.

Vakare buvo kursų uždarymas – įteikti diplomai baigusiems kursų ciklą, premijos už geriausius plakatus ir už geriausias kalbas, sakytas iškalbas konkurse, kuris vykdavo kasdien po valgio.

Talentų vakaras – kursantai pasirodė įvairiais gabumais, ypač poezija, gal Jono Meko lyrikos paveikti.

ŽIEMOS KURSŲ TEISMAS

1. Teismo stebėtojai.

2. Aukščiausias teismas skaito teismo sprendimą 1984 MAS Žiemos kursuose. Teisėjai iš k.: Viktoras Kaufmanas, Darius Čuplinskas, Marius Gražulis.

3. Teisėjai ir patarėjai, kun. Juozas Vaišnys, Viktoras Kaufmanas, Darius Čuplinskas, Marius Gražulis, ir dr. Vytautas Vygantas tariai kur geriausiai žuvauti, teismo pertraukos metu.

1.

2.

Po oficialios programos beliko šokiai – o sulaukę Naujus 1985 metus, kursantai atsigaivino vynuogių sunku su burbuliukais.

Pirmą valandą iš ryto buvo mišios, o po jų kai kurie kursantai, ypač čikagiečiai, kurie turėjo šestą valandą išvažiuoti į traukinio stotį, nutarė, kad būtų racionalu išsimiegoti. Tai saleje liko saujėlė mirštyvių.

Dar nenusivits, išsiskleidė dar vienas nesugrąžinamas būrys moksleivių – bet tegalime laukti stovyklų.

3.

Kūrybingumo pas ateitininkus nestokojama: (plakatų) temos nepažino ribų – nuo sinkretizmo ligi T.S. Eliot elito sampratos.

PASITIKĖJIMAS

Dangau,
Tikėjimas?
Mano tikėjimas
prasideda?
Kunigas klausia: Ar tikite į Dievą?
Ar tikite į Šventąją Dvasią?

Negalvoju,
Atsakau — Taip.
Ar šiaip auga mano tikėjimas?
Klausinėju,
Rizikuoju,
Nuliūstu,
Rizikuoju,
Džiaugiuos,
Juokauju.
Stengiuos.
Ar tikrai prisidedu?
Auga,
Stiprėja,
Tėvas kviečia,
Tėvas šaukia,
Bandau klausyti.
Neaišku,
Sunku,
Pasitikiu — tikėjimas.

Dana Grajauskaitė

TIKIU

Tikėjau aš tikrai,
Kad meilę lengva surast,
Klaidingai aš maniau
Ir žiūrėjau vis toliau

Mano mintys sūkury,
Vis toliau susimaišiau
Man jausmai ypatingi,
Širdžiai jie man nuodingi.

Meilė nelengvai surasta
Ilgai ieškoma...
Palaukt, sulaukt, išlikt,
Tik reikia Ją sutikt.

Kalifornius

TIKYBA

Dana Grajauskaitė

Dievas yra miręs.

Tikrai — Dievas yra miręs.

Ką mes dabar galvojame? Turbūt greitai teisinamės, kad Dievas, be abejo, nemirtingas, Dievas — tai begalinis. Pats Jėzus mums sakė „Kur du, trys susirenka mano vardu, ten ir aš esu“. Bet ar mes Dievą įsileidžiam?

Mes sakom, kad vedame tikrą ateitininkiską gyvenimą. Šaukiame „Visa atnaujinti Kristuje!“ Diskutuojame visokias temas — virstam intelektualais. Bet ar tie žodžiai tikri? O gal tušti?

Gal Dievas yra miręs. Miręs mūsų širdyse. Ar gal niekada nebuvo (bet mes sakom, kad jis yra).

Pažvelkim į kitas religijas, pavyzdžiui musulmonų. Jų visas gyvenimas sukasi apie jų tikyba. Pažiūrėkime į mūsų kalinius, kuriems mes rūpinamės siųsti laiškus su viltimi ir parama. Jų tikėjimo sąlygos 100 kartų sunkesnės — o kaip mes visi žinom, jie be baimės tiki ir skleidžia mūsų tikyba. Ar mums, patogiai namie sėdintiems, sunku nueiti į neprivalomas mišias?

Pamatom religijos fanatikus kaip „Born Again Christians“. Ar mes nenusijuokiams iš jų? Bet ar jų meilė Dievui nėra kupinai didesnė už mūsų?

Kaip mes skleidžiam savo tikyba? Tą tikyba, kurią greitai prisisegam po savo vardu.

Yra toks pasakymas: „Jei nori nueiti į Dievo karalystę, tai turi bent vieną žmogų su savim atsivesti“. Ar mes iki šiol savo gyvenimuose tai esame padarę?

Ar ne mūsų gyvenimas turėtų būti skirtas Dievui? Gyvenimas yra Dievo duota dovana — ką mes darom su ta mūsų dovana Dievui. Ar jis nevertas bent mažos dovanėlės?

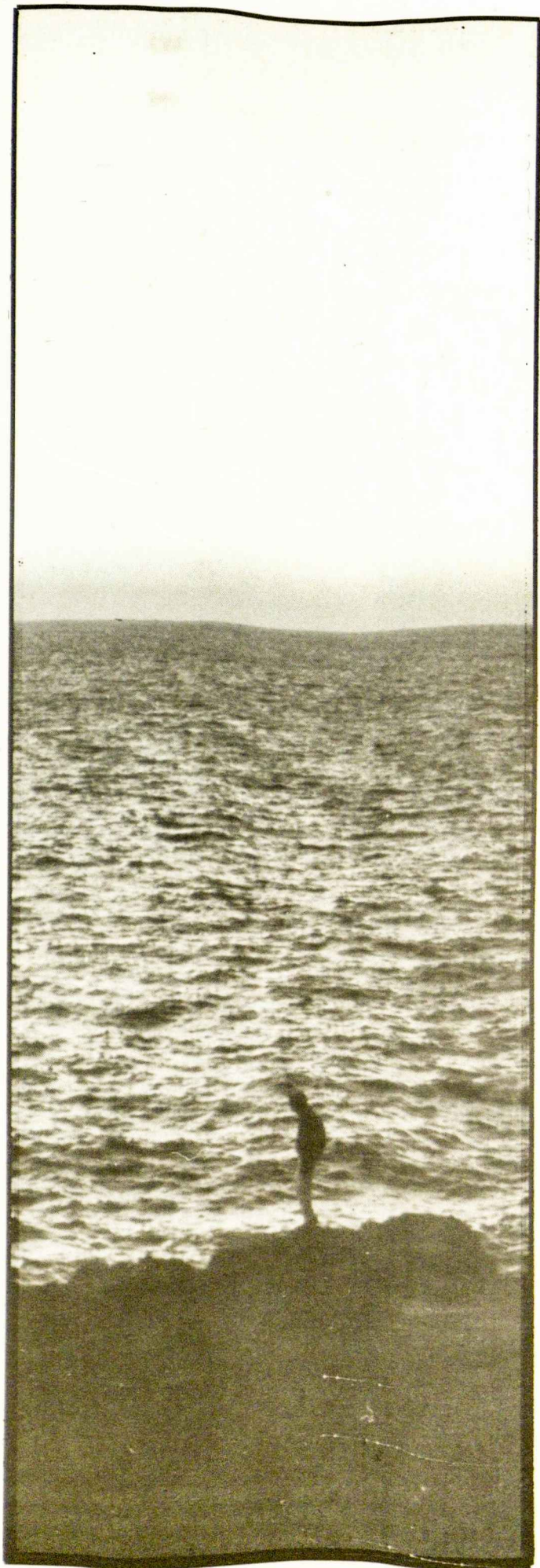
Be abejo, sekti Dievo pėdsakais ar vykdyti mūsų kasdieninius įvykius su Dievu ir pagal jo patarimus yra sunku, bet ar mes čia esame grynai savo malonumui? Ar mes bandome lengvesnį gyvenimą sukurti — ar tai verta?

Mes nebogi žmonės — bet ar geri? Būdami pakrikštyti mūsų religijoje, turime ne tik pareigą būti gerais žmonėmis, bet ir dirbti, ir skleisti savo tikyba.

Mes, būdami ne tik krikščionys, bet ir ateitininkai, turėtumėm norėti skleisti Kristaus šviesą, turėtumėm norėti duoti Kristui garbę.

Jei šie žodžiai ir mūsų begalinis skaičius žodžių nebus tušti, tai Dievas nebus miręs, bet prisikels ir suras patogią vietą mumyse. Tegul Dievas gyvuoja!

Garbė Kristui!

LAIŠKAS

MAS vasaros stovykloje kairėje Elenutė Žilionytė, Gytis Liulevičius; dešinėje Vincas Staniškis ir Audra Venclovaitė.

1985.03.09

Mielas drauge,

Kaip retai tave bematau; jaučiuos, kad tos dienos — kai praleisdavom ištisas valandas, svajodami apie ateitį, reikšdami visokias baimes ir ilgesius — jau seniai prabėgusios. Jau įstojome į universitetus (gaila, kad ne į tuos pačius) ir tai ateičiai ruošiamės. Kartais nežinau, ar pasirinkau sau tinkamus mokslus, pradėtu rūpintis... Lengviau tik užmiršti problemas; tai išsiuos truputį ir pamąstau.

Šiandien pradėjau galvoti apie gimnazijos dienas. Atrodo, kad viskas lengvai sekdavosi, be jokių pastangų. Tais laikais tikrai nesijaučiau, lyg viskas iš dangaus kristų. Prisiminiau taip pat šeštadieninę mokyklą, ir, žinoma, ateitininkus. Dabar suprantu, kodėl moksleivių dienos taip artimos širdžiai — mes taip buvome viens kitam artimi.

Turėtum žinoti, kad nekalbu vien apie mūsų kuopą, o apie visas moksleivių kuopas, ir kaip mes, jų nariai, pasidarėm artimi per įvairias stovyklas, kursus ir kongresus. Nei jaunučiuos, nei studentuos neradau ir nerandu tokio artimumo, kurį pajutau būdama

moksleivė. Žinojau, kad kas vasarą vėl susitiksiu su Californijos, Clevelando, Detroito ir Toronto moksleiviais, su jais mintimis pasidalinsiu, juokausime, dainuosime ir augsime kartu. Būdamas jaunutis, esi per mažas suprasti tų ryšių svarbą, o būdamas studentas — esi dažnai per užsiėmęs juos išlaikyti. Dabar mes turime vasarą dirbti arba mokytis..., bet aš manau, kad nors tos dienos ir praėjo, jos mus pakeitė amžinai.

Mes augam ir bręstam, kartis nuo karto tai pastebim savyje. Bet yra daug lengviau kitame tą brenimą pamatyti. Atvažiavę į pirmą mūsų moksleivių stovyklą, pasiryžom ją sutvarkyti ir tuo pačiu laiku pakeisti pasaulį. Naktinėdavom, šnabždėdavom angliškai, ir gal net pirmą sykį įsimylėjome. Per dvi savaites susiradome naujų draugų, kuriuos gaila būtų palikti. Išvažiavome ir vietoj pakeitę stovyklą, radom, kad ji paveikė ir pakeitė mus. Kažkaip žinojom, kad grįšime ateinančiais metais.

Susirašinėjom — džiaugėmės, jei mūsų kuopa gaudavo sveikinimą iš kito miesto kuopos, kurioje turėdavom pažįstamų. Praėjo veiklos metai, ir grįžome į stovyklą.

Mieliau toj Dainavoj jautėmės — turėjome dabar net „senų“ draugų. Stovykla tokia smagi — kiek juokų! Bet kur nors tuose veiklos metuose ir Dainavos stovyklose pajutom, kad smagumas tai ne viskas, ir po truputį atradome reikšmės ateitininkų veikloj. Grįžę į stovyklą, vietoj klausymo paskaitų ir diskusijų, pradėjome jas vesti. Susikaupimuose ašaros byrėjo, o paskytinis „Kaip grįžtančius namo paukščius“ sugiedojimas tiesiog širdelę spaudė. Už mėnesio laiška-nešiai Amerikoje ir Kanadoje nešė laiškus jauniems moksleiviams, kurie vieni kitiems rašė jau ne anglų, bet lietuvių kalba.

Vasarą grįžome į stovyklą — kažkaip nejauku jautėsi kalbėti angliškai Dainavoj. Kaip pats žinai, meluočiau, jei sakyčiau, kad visados tik lietuviškai kalbėjome. Bet jau buvo tikras pasiryžimas vartoti gimtąją kalbą kasdieniniame gyvenime.

Ir kokios liūdnos buvo tos paskutinės valandos mūsų paskutinėj moksleivių stovykloje. Rašome draugams jautrius komentarus laikraščeliuose — kaip nors kasmet išrandame ką nors naujo parašyti kitokiais žodžiais išreikšti vieni kitiems savo meilę. Apsidairiau. Atsiminiau, kaip draugai atrodė man pirmą sykį juos pamačius. Pagalvojau, kaip jie tada galvodavo ir kaip dabar. Vieni drastiškai pasikeitę, o kiti — tos pačios esmės. Sunku buvo apleisti stovyklą tais metais. Tuo pačiu tikiu, kad šių draugų aš neprarasiu — jie yra draugai visam gyvenimui. Tai jauku ir gera prisiminti, kai gyvenimas kartais nevyksta visai pagal planą. Tik kad turėčiau progą pasakyti visiems, kad juos myliu...

Ar daraus per sentimentali? Na, taip ir jaučiuos, kai žvelgiu į savo moksleivių dienas. Jos mane pripildė pasitikėjimu savimi, ir dėl to esu dėkinga.

Turiu grįžti prie pamokų — tai atsisveikinu. Parašyk, jei turėsi progos. O jei ne, tai — susitiksimė vėl Dainavoj.

Garbė Kristui!

Audrė Budrytė

LIETUVIŲ POLITIKA UŽ LIETUVOS SIENŲ

Žiemos kursų teismo prokurorai Liudas Venclovas, Darius Barzdukas, Aurė Budrytė ir Vincas Staniškis aptaria savo argumentus.

Dana Dirmantaitė

Jau nemažai laiko praėjo nuo Lietuvos okupacijos. Dar ligi šiol lietuviai išeivijoje veikia įvairiose organizacijose, norėdami išlaikyti lietuvių kultūrą (kuri nyksta Lietuvoje) ir politiniai remti Lietuvą. Tikrai gaila, kad šios organizacijos nemoka sugyventi.

Nepriklausomoje Lietuvoje buvo gana daug politinių partijų — jos nesusigyveno, bet kodėl ta „tradicija“ turi būti tęsiama toliau, kai mūsų kultūra nyksta? Manytumėm, kad išeivijoje lietuviai turėtų mėginti kartu dirbti, nes mūsų iš viso nedaug yra, ir kiekvienais metais veiklių lietuvių skaičius mažėja. Kam reikia bereikšmių peštynių? Juk visi nori tą patį atlikti tik skirtingais būdais! Ar mes nežinome kaip kompromisuoti? Žmonija jau būtų seniai susinaikinus, jeigu žmonės nebūtų dirbę kartu. Keista, kad mažas būrys žmonių negali to padaryti. Staiga atsirado asmenys, kurie geriau žino negu visi kiti. Gal reikėtų ne tiek kalbėti, o truputį daugiau pasiklaustyti. Gal reikėtų nosis nuleisti nuo debesų.

Lietuvių bendruomenė — tai organizacija, kuriai visi lietuviai priklauso. Bet kiek galima suprasti, tie, kurie priklauso Vlikui, neišsijungia į Lietuvių bendruomenę. Taip pat su ALTu bei kitom grupėm.

Atrodo, kad žmonės, kurie nieko neišmano apie istoriją, šiom organizacijom vadovauja. Pavyzdžiui, Kanados Konfederacija buvo įgyvendinta, nes skirtingų pažiūrų partijos sutiko kartu dirbti. Mūsų pasaulio istorijoje taip vyko nuo pat jo įkūrimo. Ten, kur žmonės nedirbo kartu, žmonės pralaimėjo, nežiūrint kas buvo teisis, kas ne.

Bet ar mažesnės organizacijos taip pat irgi nesielgia? Šiose organizacijose reikia skatinti tą sugyvenimą, ypač jaunimui dalyvaujant. Gal vieną dieną didesnės organizacijos pasinaudos mažesnių grupių pavyzdžiu ir gal nauja lietuvių karta kitaip galvos. Gal Lietuvai dar bus vilties.

JAU STUDENTAS

Vėjas Liulevičius

Prisiminimai iš moksleivių? Ligi mano paskutiniųjų metų gimnazijoje aš buvau moksleivių veikla labai nusivylęs. Priežastys buvo: 1) ypač blogos valdybos, dažniau pagrįstos populiareumu, negu pajėgumu, 2) iš viso nelabai draugiška aplinka — kas vyko veikloje, jei ją galima taip vadinti, neturėjo daug ko bendro su ateitininkiškomis mintimis, o tas, kas vykdavo, buvo dažnai neentuziastiškai pravedama... dar net kartais angliškai. Jau artėjant paskutiniams metams, buvau pasiruošęs atkristi. Kur buvo puikūs „idealai, principai“, kur mąstymas?! Kai palyginai nuotraukas moksleivių suvažiavimų senomis dienomis, gal dar laisvojoje Lietuvoje, su vaizdeliu dabartinės kuopos (kuri buvo virtusi klubu, socialinio bendravimo įrankiu, o ne *sąjūdžiu*), rodės, kad tarp šių tikrovių buvo dingęs tęstinumas, kur nors jis nutrūko. O net blogiau dar buvo nusivylusiam moksleiviui... Jei būčiau aplinkui matęs kitose sąjungose vilties, būtų šlubuojančiai sielai pridėję jėgos. Bet apsidairant buvo matyti vien dykuma, kurioje gal ir šaukė koks nors vienišas idealistas, beviltiškai ir gal be tikslo. Susitikau paskutiniais metais moksleiviuose bendraminčius — kursuose, stovykloje... koks stebuklas! Kur anksčiau buvo banalumo dykumos, atsirado staiga jaunimo, kuris norėjo „kilti ir kelti“. Savo mintimis, savo kūriniais, savo ryžtu ir troškimu *tikros* veiklos sukūre „Naują viltį“: draugų, idėjos brolių ir sesių ateitininkų grupę, kuri aštriai priešinosi tam, kas mūsų sąjūdžio grynumą teršia, kompromituoja (pvz., įvairių politinių partijų kišimasis į veiklą, kai kurių ideologų nepaprastas konservatyvumas (uždarumas, nusigręžimas nuo ateitininkiškos galvosenos). Atskirose, po kraštą išbarstytose vietose radome draugus, bendraminčius, idealistus, galvojančius žmones.

Atradus moksleiviuose veiklos kryptį, naujas mokslo tarpsnis mus pavertė studentais. Studentų pasaulis šaltas ir tuščias. Gal Chicagoje ir vyksta kokia veikla, šokia tokia. Ji nėra atvirai skelbiama, net daugeliui pačių studentų nepranešama. Pirmajam metų susirinkime buvo diskutuojama ruošimas dviejų šokių ir slidinėjimo stovykla — į šį susirinkimą buvo kviečiami visi rimti studentai... Nesistebiu, kad atkritimas yra lengvas ir neatšaukiamas dalykas.

Studentuose pasigendu tarp bendro amžiaus žmonių šypsenos — to būdavo su kaupu moksleiviuose, net ir tamsiausiomis dienomis. Sutikus studentą, greičiau patiriama reikšmė „užriestos nosies“. Ten, rodos, turėtų būti elitas. Bet šis pletkais, įžeidinėjimais ir beprasme intrigom. Gal šį įspūdį sukūrė tik keli asmenys, bet tiek ir užtenka.

Bendradarbiavimas, jei jis nėra tik paviršutiniškas gestas, gal ir turi priklausyti vien nuo paskirų asmenų. Sakykim, yra individas, kuris savo troškimu prasmės išsikovoja į pirmą vietą — į aukštumas virš lygumų, virš banalumo, nuobodumo, mažasieliškumo ir neryžtingumo. Aiškiai, individo vaidmuo ateitininkiškoje veikloje platesne prasme nulems, kaip jis reikšis ir siauresniuose tarpsąjunginės veiklos rėmuose.

Tam, kam tikrai svarbu veikla, tam dingsta sąjungų rėmai: moksleivių, studentų, sendraugių. Kartu, vienas kitą beremdami, gali individai bendradarbiauti: prisidėdami prie laikraštėlių leidimo, aplinkraščių, vakaronių ruošos... Kur yra noras, kur ryžtas, ten ir nesvarbu, kokios spalvos ženklelis, svarbu tik, kad yra spinduliai, kryžius, lelija ir naujos vilties pilni Gedimino stulpai. Tik tiek svarbu yra.

—Tam, kam tikrai svarbu veikla, tam dingsta sąjungų rėmai: moksleivių, studentų, sendraugių.

JAS

Chicagos Jaunųjų ateitininkų Prano Dielninkaičio kuopos jaunių berniukų būrelis buvo užklaustas apie moksleivius ateitininkus:

Karvės ganosi prie ateitininkų namų (tik kaip Dainavoje). Piemenėliai Venta Norvilaitė ir Edis Juškaitis. Karvutės iš k.: Andrėja Kaminskaitė, Aldis

Barškėtis, Algis Sodonis, piemenė Eglė Liutkutė ir jaunis Marius Katilius-Boydston.

1. Ką tu žinai apie moksleivių veiklą?

Aš daug nežinau apie moksleivius, bet žinau, kad jie renkasi kas dvi savaites, važiuoja išskylauti, lanko Kalakursus ir Žiemos kursus, kviečia daug kalbėtojų ir gerai laiką praleidžia.

Marius Polikaitis

Aš žinau, kad jie kalba apie įvairias temas.

Andrius Markvaldas

Aš daug nežinau apie moksleivius. Aš žinau, kad moksleiviai daug kalba ir daug žino. Jie geri žmonės.

Edis Juškaitis

Aš žinau, kad jauniuose mes gan smagiai praleidžiam laiką, kadangi jaunieji neįstengia susikoncentruoti, o moksleiviai dar ne tik smagius dalykus, bet ir dalykus, kuriems reikia susikoncentruoti.

Rimas Gaižutis

2. Ar moksleiviai ir jaunieji/jaunučiai galėtų kartu ką atlikti? Ką?

Taip. Manau, kad jaunieji ir jaunučiai galėtų kartu su moksleiviais važiuoti į Dainavą stovyklauti.

Marius Polikaitis

3. Ar Tu planuoji stoti į moksleivių ateitininkų sąjungą? Kodėl?

Aš planuoju įstoti, nes aš noriu pergyventi moksleivių. Aš irgi noriu daryti dalykų, kuriems reikia truputį susikaupti.

Rimas Gaižutis

Taip, aš planuoju įstoti į moksleivius, nes mano broliai ir sesuo priklauso/priklausė moksleiviams.

Marius Polikaitis

Taip, įstosius. Bet nežinau kodėl.

Edis Juškaitis

Taip, aš planuoju įstoti į moksleivius, nes mano broliai ir sesuo priklauso/priklausė moksleiviams.

Marius Polikaitis

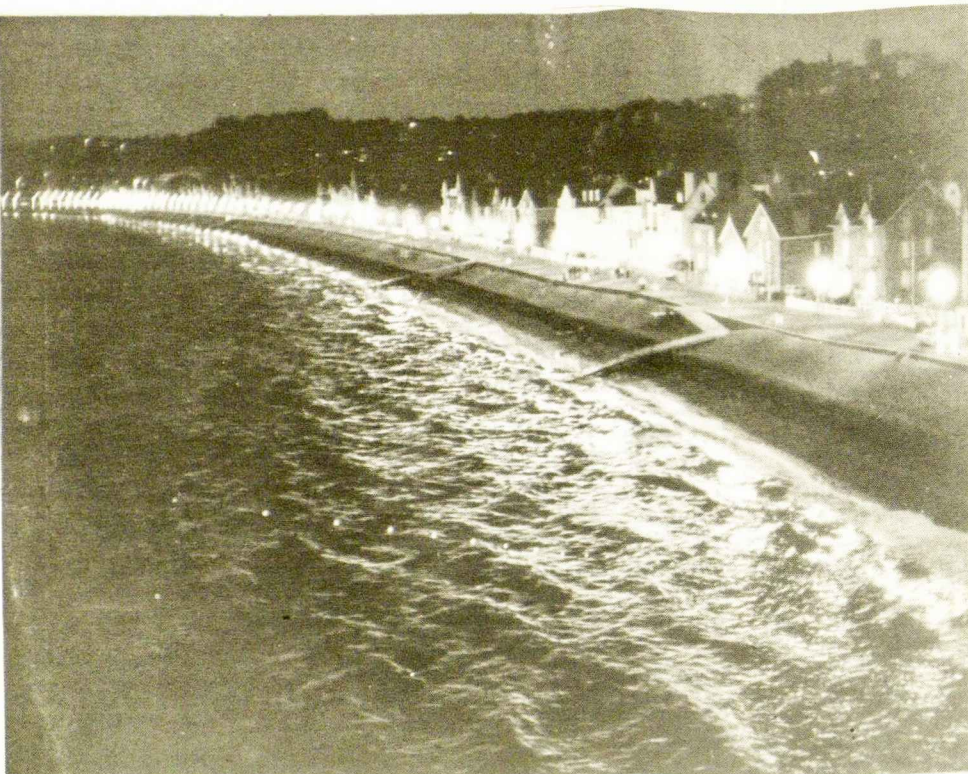
Taip, įstosiu. Bet nežinau kodėl.

Edis Juškaitis

Taip, nes turiu daug draugų, kurie yra moksleiviai, ir jiems labai patinka.

Andrius Markvaldas

ŠVENTASIS RAŠTAS

Ar Adomas ir Jieva buvo pirmieji žmonės? Ar pasaulis tikrai buvo sukurtas per šešias dienas? Šių klausimų atsakymai randami Šventajam Rašte. Pirmiausia reikia suprasti, kad jo autoriai rašė religinės tiesos perspektyvoj. Daug kartų jie klaidingai nušvietė istorinę ir mokslinę tiesą. Šventasis raštas — tai ne istorijos vadovėlis. Religija rūpinasi žmonių santykiais su Dievu, ir Šventasis Raštas yra dokumentas, kuris seka šiuos santykius. Pavyzdžiui evoliucija mums įrodo, kad pasaulis buvo sukurtas per daug milijonų metų. Bet Šventasis Raštas mums aiškina, kad Dievas pasaulį sukūrė per šešias dienas ir septintą ilsėjosi. Susidūrimas atsirado. Kuria teorija tikėti? Gal Dievo viena diena atitinka milijoną žmogiškų metų? Kas žino?!! Tiesa yra, kad Dievas mums parodė savo meilę, sukurdamas pasaulį. Tikri evoliucijos faktai nėra svarbūs. Šventasis Raštas moko moralinės ir simbolinės tiesos. Svarbiausia reikia prisiminti, kad Šventojo Rašto tiesa yra „Aš tave myliu“. Dievas mums šitą tiesą praneša.

Hamiltono moksleivė

Gailė Radvenytė

Atsiradai tu,
nežinau iš kur.
Tik staiga
pagavai mano aki.
Dabar dar vis esi.
Esi visur.
Esi kasdien.
Esi su manim.
Man jau gana!
Tik dink man iš akių!
Negaliu.
Jau pripratau.
Be tavęs neramu.

Laisvė!
Tiesa!
Noras suprasti.
Tamsu.
Neramu.
Nejauku.
Mirtis.

Ne, negaila.
Tik sunku.
Sunku užmiršti.
Gal nereikia užmiršti.
Taip būtų lengviau.
Ne, netiesa.
Taip sunkiau,

bet naudingiau.

Pagaliau esu pasiruošusi,
pilna entuziazmo.
Negaliu sulaukti pamatyti
seniai nematytus draugus.
Nuvažiavusią visi gražiai priima,
šiltai pasveikina.
Esu su draugais.
Jaučiu, kad priklausau.
Bet kartais išsigąstu
Nejauku.
Jaučiuosi lyg čia nepriklausau,
nepažįstu šių žmonių, ir jie
manęs nepažįsta.
Net baisu darosi.
Bet pasikalbu su artimiausia drauge.
Jinai taip pat jaučiasi.
Duodame viena kitai stiprybės.
Nejaukumas praeina,
ir vėl jaučiu, kad priklausau.

Gailė Radvenytė

PAUKŠČIŲ TAKAS

Žvaigždynas blizga tamsumoj.
Tavęs nebematysiu porytoj.
Stovykla, tamsios naktys ir taika
Ir mano meilė prarasta.

Aš žiūriu, stebiu paukščių taką,
Nukeliavęs tamsų taką,
Pasimetęs migloje,
Prisiminiau tave.

Tavo akys šviesios, melsvos,
Ir lūpos tavo rausvos.
Atsimenu tavo rankas —
Švelnias, tiesias, šiltas.

Aš tave tikrai mylėjau,
Bet tavęs turėti negalėjau.
Mano meilė tau amžina
Bet žinau, kad prarasta.

Tikintysis

SUDIEV

Sudiev?

Jau kūnas užklotas žeme,
Nebegirdi jos balso daugiau.
Nebešeria ji kaimo gyvulių
Kaip daugkart seniau.

Sudiev!

Nebedainuoja ji tų dainuželių,
kurių aidas nuskamba miškuos.
Nebegirdi jos ritmiškų žingsnių,
nes nėra jos namuos.

Sudiev.

Nebematysi jos šypsančio veido,
kuris džiugino mūsų širdis.
Nebeskaitys tų lietuviškų knygų,
nes netikėtai pagavo mirtis.
Kovojo už tai, ką tikėjo —
už laisvę, tėvynę ir Dievą.
Dėl tų ypatingų dalykų
turėjo ji žūt prieš skirtą jai dieną.

Sudiev, mergužėle,
Sudiev...

Auksė Bankaitytė

Hamiltono Aleksandro Stulginskio kuopos metinė veikla!

Metinę veiklą pradėjom įdomiausiu būdu — gegužinė! Laikas labai smagiai praleistas — landžiota po tvartus, stebint gyvuliukus, įvairūs sporto žaidimai.

Spalio mėnesį išrinkom naują valdybą, kurios narės pasiruošios uoliai dirbti. Ją sudaro entuziastiška pirmininkė — Dana Grajauskaitė, vicepirmininkė — Onutė Stanevičiūtė, išdininkė — Onutė Žukauskaitė, sekretorė ir narė — Lilija Liaukutė.

Kuopa pradeda veiklos metus: važiuojame net į susirinkimus Toronte! Vežiojo ar Žibutė Vaičiūnienė, ar autobusai — vis atvykom, net ir per pūgą.

Lankėm susirinkimus (Hamilton), sparčiai ruošiamės bazarui. Išspausdinome kalėdines korteles. Viršelis nupieštas Dainos Skverekaitės draugo. Gruodžio antra diena greit atkeliavo, ir bazaras sėkmingai pavyko (žinoma). Sukėlėm daug juokų, pinigų, turtų, gėlių, skanumynų ir džiaugsmo parapijoj.

Mūsų valdybos geri darbai buvo labai vertingi. Kelis išvardinsiu: rašėme kaliniams laiškelius — ir su Torontu ir be jų (dauguma Hamilton). Aplankėm lietuvius ligoninėj — atnešėm dovanėles ir šypsenas.

Po švenčių sugrįžo registruotų laiškų kvitai iš Lietuvos: pasirašė Nijolės Sadūnaitės brolis. Mums atrašė Povilas Pečeliūnas, sveikindamas su naujaisiais metais.

Susirinkom ir vasario mėnesį, aptarti ateinančias veiklos įžymybės ir surašyti rašinėlių temas moksleivių „Ateičiai“! Buvo labai smagus susirinkimas — mintys (kaip visada) buvo įdomios ir vertingos: suorganizuoti „walkathon“, slidinėjimo iškylą ir daug kitų puikių sumanymų buvo (ir dar yra).

Čia ir pasibaigia šis rašinėlis apie tik pagrindinius įvykius ateitininkų gyvenime Hamiltone. Bet čia nesibaigia mūsų veikla; mūsų

Toronto moksleiviai aplankę labdaros namus, iš k.: Onutė Stanevičiūtė, Indrė Čuplinskaitė, glob. Žibutė Vaičiūnienė, Rimas Prakapas, Tadas Sliuvinas, Rimas Čuplinskas, Darius Čuplinskas.

veikla pradėjo neseniai augti, didėti, ir mūsų darbai vis tęsis, ir tęsis... (nesustodami).

Onutė Stanevičiūtė

Detroito moksleivių metinė veikla

1984/85 metų valdybą sudarė: L. Gražulytė — pirmininkė, N.

Zarankaitė — sekretorė, V. Duobaitė — išdininkė.

Per metus turėjom 8 susirinkimus. Susirinkimai vyko tėvų namuose, labai geroj ir darbiningoj nuotaikoj. Buvom pasikvietę kelis paskaitininkus.

1984 m. pavasarį surengėm šeimos šventę. Įžodį davė: Imsrė Sabaliūnaitė, Medėja Sabaliūnaitė, Karis Petrulis, Vilija Idzelytė, Laura Gražulytė.

Brangūs „ATEITIES” skaitytojai,

„Ateities” žurnalas, iškilmingai atšventęs savo 70 metų sukaktį X-tojo ateitininkijos kongreso metu 1981 metais yra pasiryžęs tinkamai prisidėti prie ateitininkijos 75 metų gyvavimo jubiliejaus ir ruošiamo sukaktuvinio XI-tojo ateitininkijos kongreso. Šios reikšmingos sukakties atžymėjimui „Ateitis” ryžtasi išleisti kongresinį numerį, kuriame atspindės XI-tojo kongreso eiga žodyje bei kongresiniuose vaizduose. Tai neįkainuojamos vertės numeris, sudaręs dokumentuotą medžiagą ateities istorijai. Šalia to tačiau „Ateities” žurnalas nori supažindinti savo skaitytojus su ateitininkijos 75 metų gyvavimo skerspiūviu dar prieš XI-tojo kongreso pradžią. Visam šiam projektui įvykdyti bus reikalingos didelės išlaidos, kurių „Ateities” žurnalas nepajėgs padengti vien tiktai iš prenumeratos mokesčio.

Todėl „Ateities” žurnalas kreipiasi į pavienius ateitininkus bei ateitininkijos vienetus, kviesdamas tapti jubiliejinio numerio mecenatais. Tai vienas iš reikšmingesnių būdų prisidėti prie šio iškilmingo 75 metų jubiliejaus atžymėjimo.

Norintieji daugiau informacijų, prašom kreiptis į „Ateities” redakciją ar administraciją. Už Jūsų dosnumą nuoširdžiai dėkoja

„Ateities” redakcija ir administracija

